

عنوان مقاله:

نوزایی واژگانی و زبانی در آثار شاملو

محل انتشار:

پژوهشنامه اورمزد، دوره 12، شماره 48 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

مهدی صفری - استاد دانشگاه پیام نور

اکرم عباس زاده - دانشجوی کارشناسی ارشد دانشگاه پیام نور

خلاصه مقاله:

زبان با امکانات و ویژگی های بسیاری که دارد، این امکان را به شاعر می دهد که بتواند با ساختن ترکیبات جدید و متنوع، اندیشه ها و افکار جدید را به راحتی منتقل کند. شاعران با ساختن و وارد کردن این ترکیبات ابداعی بستر زبان را گسترش می بخشند. احمد شاملو با تاثیر از نثر گاشته ی فارسی همچون نثر بیهقی و تلفیق آن با زبان معاصر توانست اشعاری با ریتم و آهنگی خاص و بدون وزن عروضی خلق کند که این خود یک سبک جدید در زبان بود. در واقع شاملو که شاعر برجسته ی شعر سپید است خلاء موسیقی وزنی را با تصاویر شعری که حاکی از دید تازه نسبت به امور و کشف روابط جدید بین انسان و اشیاء است و نیز واژگان و ترکیبات تازه و دیگر عناصر زبانی پر می کند. استفاده شاملو از زبان عامیانه در شعر بسیار قابل تامل است. راز زیبایی و زبان منحصر به فرد شعر شاملو در فراهنجاری های زبانی خاصی است که او از آنها در شعرش بهره برده است. در این پژوهش با روش تحلیلی توصیفی به بررسی واژگان و ترکیباتی می پردازیم که به گونه ای در شعر شاملو نوظهور بوده و یا از جهتی دیگر مورد اهمیت بوده اند.

کلمات کلیدی:

شاملو، زبان، نوزایی، واژگان، شعر معاصر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/994045>

